

Medlem af Folketinget, Frk. Karen Ankersted, var efter Indbydelse kommen til Stede. Frk. A. glædede sig over Forslaget om at give Kvinder Adgang til alle Embeder og Stillinger, men gjorde en Undtagelse for Præstestillingens Vedkommende. Noget i Frk. A. ydede Modstand mod denne Tanke, — maaske var det blot en Fordom, der vilde vige, naar Sagen blev ført ud i Praksis; men saavel Frk. A.s æstetiske Følelse, som Hensynet til de praktiske Vanskeligheder, der var forbundet med, at gifte Kvinder var Præster — Mandens Stilling o. s. v. — afskrækkede hende fra at slutte sig til Forslaget skønt hun ogsaa troede, at der var Kvinder, som kunde udføre Præstegerning lige saa godt som Mænd. Det konservative Folkeparti havde ment, at Kirken burde have været hørt, før Forslaget blev fremlagt, at hele Kirkespørgsmaalet burde ordnes, før denne Sag blev afsluttet, Rituallet maatte ændres m. v.

Charlotte Hansen, Medl. af D. K.s Fællesstyrelse, tog derefter Ordet og udtrykte sin Sorg over, at Kirken ikke havde kunnet byde Kvinderne velkommen i Præstestillingen. De Kvinder, der virkede i Kirkens Tjeneste, havde allerede længe været betroet til Arbejdet, og de havde længtes efter det Øjeblik, der gav dem Adgang til Præstestillingen. Fru C. H. gennemgik Paulli Ord, paapegede, hvordan Kvinderne ned gennem Tiderne havde talt i de kirkelige Forsamlinger, og talte om, hvordan hun som Midnatsmissionær havde set, hvad Kvinder som Forkyndere kunde udrette. Der var Trang til kvindelige Præster, — ved Konfirmationsforberedelsen, paa Fødselsstiftelsen, i Fængslerne, og det var et Fejlgreb af Kirken ikke at benytte Kvinderne, som der netop nu var meget stærk Brug for.

Fru Arenholt imødegik nu Frk. Ankersteds Udtalelser og spurgte, om Frk. A. mente med disse, at *en vordende Moder var uværdig* til at forrette Præstegerning. Man maatte af Retfærdighedshensyn give Kvinder Adgang til Præstestillingen, saa kunde Menighederne bagefter bestemme, om de *ønskede* en kvdl. Præst eller ej. Kvinderne maatte kræve den lige Adgang, D. K. havde gjort det i mange Aar — og Kvinderne maatte ønske og haabe, at de ikke igen i denne Rigsdagssamling skulde faa den Tort og den Sorg, at Kvinder paa Rigsdagen svigtede Kvindesagen paa dette saa afgørende Punkt.

Frk. Ankersted svarede paa Fru Arenholts direkte Spørgsmaal, at en frugtsommelig Kvinde ikke paa nogen Maade for Frk. A. var uværdig, men at en saadan Kvinde vilde *virke adspredende og forstyrre Andagten*, naar hun optraadte som Præst foran Alteret.

Efter endnu nogle Indlæg i Diskussionen replicerede Kirkeministeren til Frk. Ankersted — særligt angaaende det af hende udtalte om Ændringer i Rituallet, Ændringer, som, hvis de overhovedet var nødvendige, jo dog nok kunde foretages, — hvorefter Mødet sluttede.

II. Kristne Kvinders Vælgerforeninger m. fl. Foreninger

havde et Par Dage senere, den 26. ds., ligeledes fyldt Hallen i Grundtvigs Hus til sidste Plads med Kvinder, der ønskede Spørgsmaalet drøftet.

Fru Charlotte Hansen indledede dette Møde med en meget indgaaende Redegørelse for Spørgsmaalet, set fra Religionens Side, saaledes som hun, fra et Lægmands-Standpunkt, maatte se det efter grundigt at have studeret det i Skriften. Hun mindede om Meriam, Moses Søster, der kæmpede med ham for Gud, om Debora, der var Profet og Dommer, og hvis Taler bragte Folkene en mægtig Vækkelse, hvad ligeledes gjaldt den samtidigt virkende Hulda, om Anna, der boede i Templet og var den eneste Profet efter Malakias.

Hun paaviste paa denne Maade, at Kvinder efter det gamle Testamente havde virket, talt og profeteret, samt viste, at der ikke i det nye Testamente fandtes noget fra Kristus stammen- de Ord om, at Kvinderne skulde tie, eller skulde være Manden underdanig, — noget, som kunde begrunde, at man af religiøse Grunde vilde holde Kvinderne borte fra Præstegerningen.

Fru H. omtalte Kvindesagen, der havde været Banebryder ogsaa for Kvindernes Frigørelse i det religiøse Liv, og sluttede med at kræve Adgang for Kvinder til Præstestillingen.

Formanden for K. F. U. M., Fru Ulbricht, tog derefter Ordet som Modstander af de kvindelige Præster. Fru U. mente, ligesom i forrige Møde Frk. Ankersted, at gift Kvinde ikke burde bestride et saadant Embede, og paapegede de hermed forbundne Ulemper. Med Hensyn til det religionsmæssige Syn paa Sagen mente Fru U., at hvis det havde været Meningen, at Kvinderne skulde være Præster, saa vilde Ud-

viklingen ikke være bleven den, at kun Mænd var kommen i Præstestillingen, og hun nævnede i denne Forbindelse, at alle Apostlene var Mænd — hvilken Omstændighed dog vistnok snarere staar i Forbindelse med den paa hin Tid gængse, jødiske Opfattelse af Kvinderne som et laverestaaende Væsen, — en Opfattelse, som f. Eks. forbød „en Lærer at hilse en Kvinde, end ikke om hun var hans egen Hustru.“

I Skilsmisssager mente Fru U. heller ikke, den kvdl. Præst vilde være tjent med at paahøre Ægtefællernes gensidige Klagemaal —; men denne Indvending synes dog med lige saa megen Ret at kunne gøres gældende for en ung, mandl. Præst i tilsvarende Forhold.

Fru U. sympatiserede, som Fru Ch. Hansen, med Kvindernes Ligestilling med Mænd — men paa andre Omraader end det kirkelige.

Den tredje Taler, Fru Schlichter, var paa Grund af Sygdom ikke mødt; hendes Indlæg, der blev oplæst, var et Forsvar for de kvdl. Præster, og der fulgte efter Oplæsningen en livlig Diskussion, i hvilken overvejende Tilhængere af de kvdl. Præster deltog.

Interessant er det at se, hvordan dette Spørgsmaal om Kvinder som Præster sysselsætter Kvinderne — hvordan det i en Tid, da saa mange Interesser og Bekymringer kalder paa Kvinderne, to Gange med faa Dages Mellemrum kan kalde Kvinder i meget stort Antal sammen til Drøftelse. Ved Sagens afsluttende Behandling i forrige Rigsdagssamling udtalte Fru Gautier Schmidt følgende om Kvinders Adgang til Præsteembeder: „Derfor mener vi Kvinder indenfor Flertallet, at . . . en Reform indenfor vor Folkekirke, der er af saa vidtrækkende Omfang og tilmed ganske ukendt i lutherske Lande, ikke bør ske, uden at der gives Menigheden og Kirken den fornødne Tid til Overvejelse og Drøftelse, og uden at der lyder Røster, der udtrykker Ønsket om og Trang til kvindelige Præster. Vi ønsker en sund Udvikling indenfor vor Kirke og ikke et Overgreb. Vi ønsker, at Menigheden selv skal tale sin Sag.“

Nu drøfter kristne Kvindeorganisationer Sagen, nu overvejes den i alle interesserede Kvindekredse, nu lyder Røsterne om Trangen til de kvindelige Præster fra vidt forskellige Lejre.